

Победа. — Несправедливото нападение страшно разярило българитѣ. Единъ благороденъ гитѣвъ закипѣлъ въ сърдцата на всички. Но какво може да се направи? Цѣлата българска войска била въ Тракия, а кралъ Миланъ на Драгоманъ. Сега се проявила българската сила и българското родолюбие. Князь Александъръ заповѣдалъ на всички войски въ Тракия да напуснатъ турската граница и веднага да заминатъ за София, че неприятельтъ е близо до нея.

Чуденъ куражъ и въодушевление! Никой не се побоялъ отъ войскитѣ на кралъ Милана. Отъ северна България, колкото войски се събрали, бързо били изпратени да се укрепятъ въ Видинската крепостъ. Майоръ Филовъ билъ назначенъ за командантъ на крепостта. За забелязване е, че румънитѣ съчувствували на българитѣ и съ свои кораби прекарали по Дунава български топове отъ Русе до Видинъ. Южнобългарскитѣ войски се окичили съ цвѣтя, развѣли знамената и по желѣзницата бързо заминавали и стигали до Сарамбей. По-нататкъ вече трѣбвало да вървятъ до София и Сливница пешъ, защото нѣмало желѣзница. За зла врага, презъ това време рухнали студени дъждове, пжтищата били рязвалени, калове грозни настанали, войницитѣ газили до колѣне. Ала умора нѣмало. Никой не се оплаквалъ. Всѣки полкъ, всѣка дружина, всѣка рота бързала. Ни сънъ, ни почивка. Трѣбвало да се преварятъ сърбитѣ и да се спаси столицата.

И ученическиятъ легионъ потеглилъ да се бие. Той отишълъ на гарата и поискалъ да се качи на влака поне до Т.-Пазарджикъ. Но му казали, че всички влакове сж пълни и за него нѣ-